

Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság
6.Bf.132/2011/13.

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Budapesten, 2012. május 2. napján megtartott fellebbviteli tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A vesztegetés büntette és más bűncselekmények miatt az I.r. vádlott és társai ellen indult büntető ügyben a Fővárosi Bíróság 2011. február 22. napján kihirdetett 14.B.639/2008/118. számú ítéletét **megváltoztatja**.

Az I.r. vádlott testi épség elleni bűncselekményét könnyű testi sértés vétségének (Btk.170.§ (1) bek.) **minősíti**.

Az I.r. vádlott tekintetében a szabadságvesztés próbaidőre történő felfüggesztésére vonatkozó rendelkezést mellőzi, és a vádlottat 2 (kettő) évi közügyektől eltiltás mellékbüntetésre is **ítéli**.

Egyebekben az első fokú ítéletet az I.r. vádlottnál **helybenhagyja** azzal, hogy az igazságszolgáltatás elleni bűncselekmény jogszabályi megnevezése helyesen: Btk.233.§ (1) bekezdés a/ pont és (2) bekezdése.

Kötelezi az I.r. vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 12.570 (tizenkettőezer-öttszázhetven) Ft bűnügyi költség megfizetésére.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Bíróság a 2011. február 22. napján kihirdetett 14.B.639/2008/118. számú ítéletével az I.r. vádlottat a Btk.250.§ (1) bekezdésébe ütköző, a (3) bekezdés I. fordulata szerint minősülő vesztegetés büntette, a Btk.233.§ (1) bekezdés b/ pontjába ütköző, a (2) bekezdés szerint minősülő hamis vád büntette, a Btk.273.§ (1) bekezdésébe ütköző önbíráskodás büntettének kísérlete és a Btk.170.§ (2) bekezdésébe ütköző testi sértés büntettének kísérlete miatt - halmazati büntetésül - 2 évi - végrehajtásában 4 évi próbaidőre felfüggesztett - börtönbüntetésre ítélte. Kötelezte az eljárás során felmerült bűnügyi költségből 583.947 Ft megfizetésére. Eljárt még II. és III.r. vádlottakkal szemben is, akik tekintetében az első fokú ítélet annak kihirdetése napján jogerőre emelkedett.

Az elsőfokú tárgyaláson jelen lévő ügyész az I.r. vádlott terhére büntetésének súlyosítása érdekében fellebbezést jelentett be, majd mellékelte fellebbezésének írásbeli indokolását is. E szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és törvényesen minősítette a vádlott terhére rótt bűncselekményeket is, azonban tévedett, amikor a bűnösségi körülményeket értékelte és nem vette kellő

súllyal figyelembe, hogy a vádlott magatartásával rendkívül súlyos bűncselekmény leplezéséhez járult hozzá. Véleménye szerint nem értékelte a bíróság azt sem kellő súllyal, hogy a vádlott cselekménye a rendőrség erkölcsi megítélését súlyosan rombolta. A büntetési célok elérése érdekében ezért indítványozta, hogy a másodfokú bíróság hosszabb tartamú, végrehajtandó börtönbüntetést szabjon ki vele szemben és tiltsa el a közügyek gyakorlásától.

A vádlott és védője valamennyi vádpont tekintetében felmentés érdekében jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.288/2011. számú átiratában az ügyészi fellebbezést továbbra is fenntartotta, míg a védelmi fellebbezéssel nem értett egyet. Álláspontja szerint az ítéleti tényállás az ellentétes irányú bizonyítékok mérlegelésén alapszik, a bíróság mérlegelő tevékenysége pedig a logikai hibáktól mentes, az első fokú ítélet ezért megalapozott, felülbírálatra alkalmas. Egyetértett az ítéletben megállapított bűncselekmények jogi minősítésével is, véleménye szerint a felmentésre irányuló indítványok nem foghatnak helyt. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság kirívóan enyhe büntetést szabott ki a vádlottal szemben, ezért indítványozta, hogy a másodfokú bíróság l.r. vádlottal szemben hosszabb tartamú végrehajtandó börtönbüntetést és közügyektől eltiltást szabjon ki.

A másodfokú tárgyaláson a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség jelen lévő képviselője az ügyészség fellebbezését és az átiratában foglaltakat változatlan tartalommal fenntartotta. Megismételte azt az álláspontját, hogy az elsőfokú bíróság logikai hibáktól mentes mérlegelése alapján hozta meg ítéletét, a megállapított tényállás megalapozott és a vádlott bűnösségének megállapítása is helyes. Egyetértett a cselekmények jogi minősítésével is. Kifejtette, hogy nincs indoka a szabadságvesztés felfüggesztésének, ezért indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az ítéletet változtassa meg és a vádlottal szemben a büntetési célok elérése érdekében végrehajtandó szabadságvesztést és közügyektől eltiltást szabjon ki.

A vádlott védője a felmentés érdekében előterjesztett fellebbezést mindhárom vádlott tekintetében fenntartotta. Az I. vádpont vonatkozásában kiemelte, hogy védenca a hivatali kötelességét nem szegte meg és éppen ő volt az, aki x-et és feleségét feljelentette. Véleménye szerint nem bizonyítható, hogy közöszlöt volna tanú 1-gyel, ezt csak tanú1 nyomozás során tett vallomásában állította. Figyelemmel arra, hogy e vádpont nem bizonyítható, védenccét a vesztegetés büntette miatt emelt vád alól, bizonyítékok hiányában kérte felmenteni. A II. vádponttal kapcsolatban szintén a hamis vád büntette alól felmentésre tett indítványt. Álláspontja szerint az l.r. vádlott azokról a tényekről tett bejelentést, amiről élettársától tudott, ezért hivatali kötelességének érezte a feljelentés megtételét. Véleménye szerint a házkutatás során szakszerűtlenül jártak el, ezért nem találták meg a kézigrántót. Kifejtette, hogy nem lehet bizonyítani, hogy a feljelentett bűncselekmény ne valósult volna meg, e bűncselekmény miatt utóbb bizonyítékok hiányában került sor az eljárás megszüntetésére. E bűncselekmény álláspontja szerint is csak egyenes szándékkal követhető el. A III. vádpont

vonatkozásában csatlakozva védence álláspontjához, szintén azt emelte ki, hogy nem nyert bizonyítást a bántalmazás. Kiemelte, hogy tanú2 elmarasztalta a bíróság csalás vétsége miatt, ő e határozatot, amelyben a bíróság próbára bocsátotta, tudomásul vette. Álláspontja szerint a bíróság nem indokolta meg szükséges körben, hogy miért nem fogadta el védence védekezését. Véleményét összefoglalva egyik bűncselekményt sem látta bizonyítottnak a vádlott terhére, ezért figyelemmel a Be.4.§ (2) bekezdésére, bizonyítékok hiányában kérte védence felmentését.

Az I.r. vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában fenntartotta az írásban, több beadványában is előterjesztett védekezését, mely szerint egyik terhére rótt bűncselekményt sem valósította meg. Így megismételte, hogy nem volt tudomása arról, hogy Juhász János és élettársa bordélyházat tart fenn és ott fiatalok lányokat is futtat. Amikor ennek gyanúja felmerült benne, ő tett feljelentést velük szemben. Tagadta, hogy megvesztegették volna, illetve, hogy kötelességszegéséért tanú1 szexuális szolgáltatását elfogadta. A hamis vád tekintetében kiemelte, hogy élettársa védelmében tett feljelentést, a III. vádpont vonatkozásában pedig azt, hogy nem verte meg tanú2-t, hanem mások bántalmazhatták a sértettet.

A Fővárosi Ítéltábla az első fokú ítéletet, az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be.349.§ (1) bekezdése alapján csak az I.r. vádlott tekintetében bírálta felül, figyelemmel arra, hogy vádlott-társai a II. és III.r. vádlottak tekintetében az első fokú ítélet jogerőre emelkedett.

Felülbírlata során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat betartotta, teljesítette a törvényben előírt kioktatási kötelezettségeit, törvényesen olvasta fel az ismeretlen helyen tartózkodó tanúk vallomásait, és az összes releváns bizonyítékot értékelési körébe vonta. Értékelő tevékenységéről ítéletének 8-38. oldaláig terjedően, kellő részletességgel számot adott. Ennek során a vádlott védekezését összevetette az azt cáfoló bizonyítékokkal és mérlegelési jogkörében hozta meg ítéletének tényállását.

A vádlott érdemi védekezését, melyben kérte a Rendvédelmi Szervek Védelmi Szolgálatának megkeresését, azonban nem ellenőrizte, ennek indokát ítéletében nem adta, ezért a Fővárosi Ítéltábla tárgyalásra áttérve megkereste a Nemzeti Védelmi Szolgálat Rendvédelmi Szervek Védelmi Igazgatóságát. A Szolgálat tájékoztatása azonban, amit a bíróság tárgyalásán ismertetett, nem támasztotta alá a vádlott védekezését, ezért nem jelentett olyan új bizonyítékot, amely érintette volna az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállást.

Az ítélet tényállása a Be.352.§ (1) bekezdés a/ pontja alapján a következőkkel szorul kiegészítésre a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok alapján.

Az I.r. vádlott személyi körülményeit azzal kell kiegészíteni, hogy: „I.r. vádlott szolgálati viszonya 2007. október 1. napján megszűnt. Jelenleg több büntetőeljárás van ellene folyamatban.” A tárgyalási szakban beszerzett szakértői vélemény

alapján kiegészítésre szorul továbbá azzal is, hogy: „I.r. vádlott a cselekményének elkövetésekor azok következményei felismerésében korlátozva nem volt.”

Az ítélet tényállásának I. pontját ki kell egészíteni azzal, hogy: „A vádlott magatartásával megszegte a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV.tv. 13.§ (1) bekezdésében, továbbá a cselekmény elkövetése idején hatályos és a Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 3/1995. (III.1.) BM rendelet 6.§ (1) bekezdésében írt kötelezettségeit, mely szerint a rendőrt bűncselekmény elkövetésének észlelésekor haladéktalan intézkedési kötelezettség terheli.”

Az ítélet III. tényállási pontját azzal, hogy: „Tanú2 az I.r. vádlott cselekménye miatt 2007. június 3-án feljelentést tett, ezzel joghatályos magánindítványt terjesztett elő a vádlottal szemben.” Figyelemmel azonban arra, hogy erre objektív adat, illetve orvosszakértői vélemény nem áll rendelkezésre, a másodfokú bíróság mellőzi az ítélet 4. oldal 3. bekezdés utolsó mondatának második felét, mivel ítéleti bizonyossággal nem állapítható meg, hogy a vádlott által kifejtett bántalmazás súlyosabb, 8 napon túl gyógyuló sérülések okozására is alkalmas lett volna.

Az előbbieken írt kiegészítéssel, illetve pontosítással az elsőfokú bíróság ítélete már mindenben mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól és azt a Fővárosi Ítéltábla elfogadta felülbírálata alapjául.

A vádlott felmentése érdekében előterjesztett fellebbezést a másodfokú bíróság nem találta alaposnak.

A vádlott és védője lényegében a mérlegelés útján megállapított tényállást támadva tett indítványt az elsőfokú ítélet megváltoztatására és a vádlottal szemben felmentő rendelkezés meghozatalára. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a Be.351.§ (1) és a Be.352.§ (3) bekezdésében írtakra figyelemmel nincs lehetőség az elsőfokú ítéletben megvizsgált bizonyítékok eltérő mérlegelésére a másodfokú eljárásban. Ugyanis a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja a határozatát, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetőleg a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. A másodfokú bíróság pedig csak azokkal a tényekkel kapcsolatban értékelheti eltérően a bizonyítékokat, amelyre bizonyítást vett fel, kivéve, ha az iratok tartalma, vagy ténybeli következtetés alapján a vádlottat felmenti vagy az eljárást megszünteti. A másodfokú bíróság álláspontja szerint jelen ügyben a felülmérlegelés lehetősége nem áll fenn. Az első fokú ítélet megalapozatlanságát a másodfokú bíróság az iratok tartalma alapján kiküszöbölte és az általa felvett további bizonyítás sem alapozta meg eltérő tényállás megállapításának lehetőségét.

Az elsőfokú bíróság valamennyi vádpont tekintetében ellenőrizte a vádlott védekezését, az I. vádpont tekintetében az elkövetés körülményei és a tanúk vallomása, a II. vádpont vonatkozásában a tanúk vallomásai, a III. vádpont

vonatkozásában pedig tanú², illetve vallomását kívülálló tanúk vallomásai meggyőzően cáfolták a vádlott által előterjesztett védekezést.

A másodfokú bíróság a vádlott által előterjesztett további bizonyítási indítványt elutasította, nem látta indokát, hogy írásszakértőt rendeljen ki, illetve további megkereséseket küldjön ki annak érdekében, hogy az ismeretlen személy által készített feljelentés hol készült. Az eltelt időre figyelemmel e bizonyítás nagy valószínűség szerint eredményre nem vezetne, továbbá a vádlott I. tényállásban írt cselekményének megítélésén, mely szerint elkövette-e a vesztegetés bűntettét, vagy sem, nem változtatna, az csupán az eljárás indokolatlan elhúzódását eredményezné.

Az elsőfokú bíróság az általa megállapított tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére mindegyik terhére rótt bűncselekmény tekintetében, a másodfokú bíróság csupán a testi épség elleni bűncselekmény minősítésével nem értett egyet.

A vádlott rendőrként, a Btk.137.§ (1) bekezdés I. pontja alapján hivatalos személynek minősült. Intézkedési kötelezettség terhelte, amikor tudomást szerzett arról, hogy x és élettársa bordélyházat üzemeltet. A Rendőrségről szóló Törvényben, illetve Szolgálati Szabályzatban írt kötelezettségét megszegte, amikor ennek nem tett eleget, továbbá rendőri szaktudását és befolyását használta fel, amikor közreműködött abban, hogy xy-nal szemben kiadott elfogatóparancs visszavonásra kerüljön, illetve amikor felkészítette a prostitúcióra kényszerített lányokat arra, hogy milyen választ adjanak, ha velük rendőri intézkedésre kerül sor. E közreműködéséért pedig xy szexuális szolgáltatását igénybe vette, amely a bírói gyakorlat szerint előnynek minősül a vesztegetés bűncselekménye megállapítása során. Magatartásával tehát elkövette a Btk.250.§ (1) bekezdésébe ütköző, a (3) bekezdés szerint minősülő hivatalos személy által kötelességszegéssel elkövetett vesztegetés bűntettét.

Az elsőfokú bíróság helyesen minősítette az I.r. vádlott II. tényállási pontban írt cselekményét is hamis vád bűntettének, csupán akkor tévedett, amikor a rendelkező részben rögzítette annak jogszabályi megjelölését, mivel az helyesen: a Btk.233.§ (1) bekezdés a/ pontjába ütköző, a (2) bekezdés szerint minősülő bűncselekmény. A másodfokú bíróság egyetértett az első fokú ítélet e körben kifejtett érvelésével. A védői indítványra figyelemmel a másodfokú bíróság azt kiegészíti azzal, hogy e bűncselekmény eshetőlegesen szándékkal is megvalósítható. Az elsőfokú bíróság által megvizsgált bizonyítékok alapján megállapítható, hogy a vádlott úgy tette meg a feljelentését z-vel szemben, hogy tudta, vagy legalább is belenyugodott abba, hogy az általa tett bejelentés alaptalan, e bejelentésével z-t bűncselekmény elkövetésével vádolta, amely alapján a büntetőeljárást meg is indult. Ezért elkövette a Btk.233.§ (1) bekezdés a/ pontjába ütköző, de a (2) bekezdés szerint minősülő büntetőeljárást eredményező hamis vád bűntettét.

Az elsőfokú bíróság törvényesen minősítette az I.r. vádlott III. ítéleti tényállási pontban írt cselekményét a Btk.273.§ (1) bekezdésében írt önbíráskodás büntettének. Egyetértett az ítélet e körben a 40. oldal 1-2. bekezdésében kifejtettekkel. Tévedett azonban, amikor a vádlott testi épség elleni cselekményét a vádirattal egyezően súlyos testi sértés büntette kísérletének minősítette. A másodfokú bíróság nem értett egyet az ítélet 40. oldal 4-5. bekezdésében az e körben kifejtettekkel. Az ítéleti tényállásból nem állapítható meg ugyanis, hogy a vádlott cselekményét milyen erővel valósította meg, továbbá az ügyben iü. orvosszakértő sem járt el. Mindezek alapján nem lehet ítéleti bizonyossággal következtetni arra, hogy a vádlott cselekménye alkalmas lett volna 8 napon túl gyógyuló sérülés okozására is, ezért a másodfokú bíróság az ítéletet e körben megváltoztatta és figyelemmel arra, hogy a vádlott cselekménye 8 napon belül gyógyuló sérülést okozott és a sértett joghatályos magánindítványt előterjesztett, cselekményét a Btk.170.§ (1) bekezdése szerint könnyű testi sértés vétségének minősítette.

A vádlott büntetésének súlyosítása érdekében előterjesztett fellebbezést a másodfokú bíróság alaposnak találta.

Bár nyomatékos enyhítő körülmény az időmúlás, a másodfokú bíróság nem értett egyet az I.r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés felfüggesztésével. A Btk.89.§ (1) bekezdése szerint a 2 évet meg nem haladó szabadságvesztés próbaidőre akkor függeszthető fel, ha különösen az elkövető személyi körülményeire figyelemmel alaposan feltehető, hogy a büntetés célja annak végrehajtása nélkül is elérhető. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú büntető tanács helyesen állapította meg a szabadságvesztés tartamát, a jelentős időmúlásra figyelemmel a másodfokú bíróság nem tartotta indokoltnak annak felemelését. A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint azonban a szabadságvesztés felfüggesztése alkalmatlan a Btk.37.§-ában írt büntetési célok elérésére, az az, hogy mind a vádlottat, mind másokat visszatartson hasonló bűncselekmények elkövetésétől.

A másodfokú bíróság egyetértett az ügyészi fellebbezéssel és a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség álláspontjával, mely szerint a vádlott cselekménye súlyosan ártott a rendőrség tekintélyének, a kiszabott felfüggesztett szabadságvesztés nem tükrözi a vádlott terhére megállapított bűncselekmények tárgyi súlyát. A vádlott továbbá magatartásával, amely teljesen ellentétes a hivatásos rendőrtisztól elvárt magatartástól, méltatlanná vált arra is, hogy a közügyek gyakorlásában meghatározott ideig részt vegyen. Ezért a Fővárosi Ítéltábla az első fokú ítéletet megváltoztatva a szabadságvesztés próbaidőre történő felfüggesztésére vonatkozó rendelkezést mellőzte és a vádlottat 2 évi közügyektől eltiltás mellékbüntetésre is ítélte.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat - helyes indokainál fogva - egyebekben helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban a kirendelt működésével összefüggésben 12.570 Ft bűnügyi költség merült fel, amelynek megfizetésére a Fővárosi Ítéltábla a Be.338.§ (1) bekezdése alapján az I.r. vádlottat kötelezte.

A Fővárosi Ítéltábla ítélete a Be.372.§ (1) és (2) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2012. május 2.

Dr. Ruzsás Róbert sk.
a tanács elnöke

Dr. Török Zsolt sk.
előadó bíró

Dr. Mészáros László sk.
bíró

A Fővárosi Bíróság ítélete az I.r. vádlott tekintetében a rendelkező részben írt változtatással jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2012. május 2.

. Ruzsás Róbert sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Tóth Mihályné
tisztviselő